

Ewangeliczny Jezus

16 października 2016

Jeżeli wierzysz w Jezusa, to wierzysz i w Demony. Źródła historyczne mówią co najmniej o kilkunastu Jezusach, którzy żyli mniej więcej w tym samym okresie kojarzonym z nauczycielem.

Najważniejsi z nich to: Jezus ben Sirach (autor „Mądrości Siracha”), Jezus ben Pandira (iluzjonista), Jezus ben Ananiasz (rzekomy prorok uważany za chorego umysłowo), Jezus ben Safat (dowódca powstania w Galilei), czy Jezus ben Gamala (kapłan pacyfista). Wiele cech ewangelicznego Jezusa zostało wziętych od powyższych, szczególnie interesujący jest Jezus bar Abba, inaczej Barabasz; z hebrajskiego oznacza to Syn Ojca. Drugim – Jezus ben Stada, jedynie znany ze źródeł historycznych który został ukrzyżowany. Niestety nie poniósł on męczeńską śmierć na krzyżu „za lud człowieczy”, bo ukarany został za agitowanie przeciwko rzymskim okupantom, co było wówczas powszechne.

Baza wokoło której obudowany został „Syn Boży” urodziła się dopiero w II połowie n.e. Ustanowił ją Antinous kochanek cesarza Hadriana, który utonąwszy tragicznie w Nilu, został ogłoszony przez zrozpaczonego cesarza nowym obiektem kultu – w niektórych kręgach nazywany był nowym bogiem, w innych syna

boga Apollona, m.in. miał też przydomek „dobry pasterz”, powszechnie uważano go za herosa i proroka. Połączenie kultu Antinousa, Jezusa ben Stady i Jezusa ben Gamala wraz z popularną żydowską wiarą w Zbawiciela – wywodzącą się z mitologii egipskiej i dotyczą Ozyrysa, który miał powrócić ze świata zmarłych, zostało usystematyzowane w III wieku n.e., kiedy powstała większość ewangelii.

Na początku IV wieku n.e. ten wyrosły na wielu fundamentach synkretyczny twór teologiczny ostatecznie stał się jednorodną religią – chrześcijaństwem. Organizacja „Chrześcijan” zarejestrowana w 50 roku n.e. nie była siłą religijną, a ugrupowaniem politycznym, jednym ze stronnictw biorących później udział w powstaniu w Judei. Judea miała status specjalny, niemal autonomiczny, zarządzana była przez urzędnika administracji rzymskiej – prefekta, a z czasem urzędnika tego nazywano prokuratorem. Tytuł prokuratora w Judei pojawił się oficjalnie dopiero w 44 roku naszej ery.

Kronikarz Józef Flawiusz pisze o bracie Jakubie jakiegoś mało ważnego Jezusa, który stanął przed sądem Sanhedrynu i skazany został na ukamienowanie za łamanie prawa. Flawiusz był arystokratą Jerozolimskim, pochodził z kapłańskiego rodu. Sanhedryn, to instytucja religijno – sądownicza, w skład której wchodziło 71 najbardziej wpływowych kapłanów i świeckich arystokratów. Ojciec kronikarza Flawiusza był członkiem Wysokiej Rady. Józef Flawiusz był namiestnikiem żydowskim w Galilei i jednym z przywódców wojskowych w wojnie z Rzymem. Dostał się do niewoli, kiedy cesarzem został Wespazjan. Flawiusz otrzymał obywatelstwo rzymskie, zmieniając nazwisko na Titus Flavius Jozephus, a jako Żyd Josef Ben Matijahu ha Cohen. Nie znajdziemy informacji o Jezusie także u innych kronikarzy, historyków i pisarzy. Milczy Rzymianin Pliniusz Starszy (32-79 r. n.e.). Milczy też Żyd Filon z Aleksandrii – pisarz i filozof. Jezus nie pojawia się w kronikach Justusa z Tyberiady, rówieśnika i krajana Jezusa.

W dokumentach z Qumram 1947-1948 r. nie znajdziemy żadnej

wzmianki o Jezusie.

W archiwach i bibliotekach zachowało się dziś sporo dokumentów z I i II wieku n.e., w których nie znajdziemy żadnych dowodów dotyczących bezpośrednio ewangelicznego Jezusa.

Swetoniusz nic nie pisze o Jezusie. Gmina chrześcijańska powstała w Rzymie dopiero w końcu lat pięćdziesiątych naszej ery. Rzymianin Pliniusz Młodszy, który w 111 r. n.e., pełniąc funkcję prokonsula w Bitynii, nie wspomina imienia Jezusa ani nie przekazuje żadnych danych o Nim. Tacyt który był obiektywny w 111 r. n.e. zostawił relację o chrześcijańskich podżegaczach, nazwanych tak od imienia przywódcy sekty Chrestosa, który został ukrzyżowany w Jerozolimie. Tacyt był pierwszym historykiem i pisarzem, który wspomniał, że za Nerona prześladowano chrześcijan!

Ewangelie są to dzieła napisane przez kler katolicki, znający religię świata antycznego. Opis postaci Jezusa i jego nauczania został stworzony na potrzeby polityczne ówczesnych władców! Jezus nie pozostawił po sobie żadnego świadectwa, jest nieobecny w jakichkolwiek źródłach historycznych. Możemy być pewni tego, że nie ma żadnych źródeł historycznych, potwierdzających fakt realnego istnienia ewangelicznego Jezusa Chrystusa. Chrześcijaństwo, od wieków jest karmione religijnymi psychozami i urojeniami twórców „Starego” i „Nowego Testamentu”, jest bezradne w stawianiu oporu przeróżnym ideologią, bezprzykładnym okrucieństwom i barbarzyństwu.

Autorstwo: Zbigniew

Zdjęcie: [hebimoh](#) (CC0)

Źródło: WolneMedia.net

OD AUTORA

Świat pogrążony w zamęcie potrzebuje prawdy objawionej przez Kościół, ale w zamian otrzymuje niezgodę i wrogość, podszczuwanie, niepokoje społeczne, emocje fanatyków, tyranów

i demagogów, obozy koncentracyjne, wojny, i inne okropne siły zła od niepamiętnych czasów zagrażające pokojowi i bezpieczeństwu ludzkości. Dominujący znakiem chrześcijaństwa jest krzyż, narzędzie sądowej zbrodni. Biblijny Ojciec ewangelicznego Jezusa Chrystusa, to jeden z najmniej sympatycznych bohaterów literackich; zawistny, małostkowy, i niesprawiedliwy typ, z manią na punkcie kontrolowania innych i niezdolny do wybaczenia, mściwy i żądny krwi zwolennik czystek etnicznych, mizogin i rasista, dzieciobójca o skłonnościach ludobójczych, megaloman, kapryśny i złośliwy tyran.